

Hohštaplarska leta konstruktorja Pezdirja

Kot sekretar stranke Zares z zanimanjem spremljam vztrajnost, s katero Finance namenja jo prostor objavljanju neresnic in – pretežno neduhovitih, a samozavestnih – modrovanj o Gregorju Golobiču. Vztrajnost je tolikšna, da je zmeraj težje verjeti tistemu obveznemu pripisu na dnu gostujočih komentarjev, kjer uredništvo pravi, da komentar ne izraža nujno tudi njihovega stališča. Kadar je Golobič zgolj podlaga za ekspresijo slabega poznavanja materije, kot je bilo to v primeru pisanja Nine Zidar Klemenčič o welfare in enabling state, je to – po mojem mnenju – pač slaba izraba prostora, kadar pa gre za hohštaplarijo, kakršno je skonstruiral sicer ekonomist, tokrat pa strokovnjak za moralo (seveda tujo, ne lastno) Rado Pezdir (Tajkunska leta izumitelja Golobiča, Finance 14.6.), pa je bralcem vendarle treba povedati nekaj dejstev.

Pezdir začne svoj komentar z ugotovitvijo, da Golobič javnosti prodaja meglo in se stalno zapleta v konflikt interesov, očita pa mu tudi za lase privlečene argumente o njegovi »alokaciji davkoplačevalskega denarja« na račun podjetja, katerega posredni lastnik je. Ugotovitev je pomembna, ker v nadaljevanju našteva vrsto teh »meglenih« Golobičevih poskusov in jih seveda raztrga. Problem je v tem – kot bom v nadaljevanju pojasnil za vsak primer posebej – da v resnici to niso Golobičeve trditve, ampak si jih je Pezdir, da jih je lažje uničil, izmislil kar sam.

Svojo zbirko hohštaplarije (hohštaplarijo razumem kot pozersko izogibanje delu in iskanje bližnjic k cilju, oboje seveda povezano z množico napak) začne Pezdir z duhovičenjem. Da ga skrbi za zdravje ministra Golobiča, ki naj bi pozabil omeniti solastništvo podjetja, kar da kaže na akutno medicinsko stanje, saj je kaj takega res težko pozabiti. Neizogibna lastnost dobre šale je, da sloni na neki resnici. Golobič pa ni nikoli trdil, da je na solastništvo podjetja pozabil, nasprotno, povedal je, da ga je nekemu mediju (ki je slučajno

prav tisti, ki je Pezdirju objavil komentar) namerno prikril in navedel tudi razloge za tako ravnanje. Šala, ki nastane na podlagi izmišljotine (da je pozabil), pa je lahko le slaba šala. (Mimogrede: Pezdirju, borcu za moralo, se zdi protikorupcijska komisija, ki ji je Golobič solastništvo prijavil, in to kljub temu, da mu po zakonu to ne bi bilo treba, saj ima 10% delež, zakon pa je nalagal obveznost prijave deleža nad 20%, obskurna komisija – za razliko od medija, kateremu je to prikril in katerega tozadevni vprašalnik je večina politikov ignorirala. Verjetno se mu tudi državni davčni urad, ki je bil sproti obveščen o vseh transakcijah in vseh deležnikih, zdi obscuren urad, pregled, ki ga je DURS na podlagi medijskih tračev opravil v vseh Ultrinih podjetjih, pa le obscuren pregled, saj ni našel nobenih nepravilnosti.)

Pezdir svoje hohštaplarsko navajanje »dejstev« nadaljuje z ugibanjem o tem, zakaj se Ultra, podjetje trpečih disidentov (razumi to, kdor more!), ne izseli iz Slovenije. Pa ne želim problematizirati tega nesramnega nadaljevanja Janševe politike do Ultra s strani nekega ekonomista, opozoriti želim na njegovo mimogrede navrženo vprašanje, ki kaže, kako malo so mu mar dejstva. Sprašuje se namreč, če se Ultra tujine boji, ker tam ne bo na voljo kanala do javnih naročil. Če bi podatkom – vsaj ekonomskim – namenjal malo pozornosti, bi vedel, da so prihodki od javnih naročil v poslovanju skupine Ultra komaj omembe vredni že zato, ker večino svojega prometa ustvari izven Slovenije. Ampak dejstva so dolgočasna, pravim genijem ni treba izgubljati časa z brskanjem po dolgočasnih bilancah...

Ko Pezdir obračunava z domnevno Golobičevimi argumenti, mu najprej pripiše trditve, da lastniški delež ne daje možnosti, da bi oblikoval poslovno politiko podjetja. Golobič seveda ni nikoli trdil, da je njegov lastniški delež kaj drugačen v upravičenjih od drugače pridobljenih lastniških deležev. To si je Pezdir izmislil

in potem na dolgo in nadvse »učinkovito« polemiziral o tej izmišljotini. In v tej samopolemiki si je izmislil novo »dejstvo« – da je Golobič hkrati solastnik podjetja in prek javno finančnih sredstev njegov naročnik. Če ima Pezdir v mislih Margento, potem ne drži niti, da je njegov solastnik (Pezdir in A-kanalovci vztrajno in dosledno zamenjujejo solastništvo in posredno lastništvo, očitnem nepoznavanju pravne terminologije pa to še razglašajo za strokovnost), niti da je prek javno finančnih sredstev njegov naročnik. Niti s sredstvi ŠOS, niti s področjem subvencioniranja študentske prehrane nima ne Golobič, ne MVZT popolnoma nič. (Pezdir sicer to laž v nadaljevanju ponovi še bolj eksplicitno: pravi, da je Golobič iz javnofinančnih sredstev financiral projekt, ki ga izvaja podjetje Margento storitve). Nekdo, ki želi pisati javne komentarje, bi to moral vedeti in obratno, nekdo, ki tega ne ve, si ne zasluži prostora v javnem mediju za pisanje o tej temi. In mimogrede: v kapitalskih družbah vodijo posle uprave oz. poslovodje na lastno odgovornost. Lastniki lahko na poslovanje vplivajo le v skladu z zakonskimi pristojnostmi in možnosti, da bi vplivali na konkretne odločitve uprave, jim zakon o gospodarskih družbah izrecno jemlje. Ker je Pezdir teoretiziranju o infinitezimalno majhnih deležih, s katerimi je moč vplivati na poslovno politiko podjetja, tudi v nadaljevanju namenil veliko prostora, se mi zdi pomembno omeniti, da je morda premalo časa namenil študiju omenjenega zakona.

Pezdir Golobiču pripiše tudi trditve, da se kot minister lahko upre skušnjavi oblasti s svojo moralno distanco, zato ni strahu pred zlorabo položaja ne glede na možnost konflikta interesov. Golobič česa podobnega ni nikoli izjavil (res pa vsa dejstva na nesrečo Pezdirjev in consortes kažejo,

da tako ravna), avtor si je tudi to izmislil. Še posebej ni govoril o konfliktu interesov v tej zadevi, ker nikjer nobenega takšnega konflikta ni. Ali naj dodam še

to, da Golobičevo ministrstvo, niti nobeno drugo ministrstvo, niti vlada nista sklenila nobenega posla z nobenim od Ultrinih podjetij?! Ne prek javnega naročila, ne kako drugače.

Golobič naj bi – po Pezdirjevi trditvi – tudi argumentiral, da neštete interpelacije in preiskave niso pokazale, da bi minister zlorabil svoj položaj, ampak je Ultra dobila naročila, ker je najboljša podjetja na trgu. Golobič tega ni izjavil, ker za razliko od površnega Pezdirja ve, da zoper njega ni bila nikoli vložena nobena interpelacija, parlamentarna preiskava pa še poteka in zato njenih končnih izsledkov še ni mogoče komentirati (res pa je, da se tam očitki razblinjajo kot milni mehurčki, četudi je SDS vanje vložila precej več truda in natančnosti, kot Pezdir v svoje izmišljotine. Gre torej za novo izmišljotino, s katero v lastnem stilu zlahka obračuna. In se mimogrede še zlaže, da Golobič Janši očita, da je da je moralno

in finančno koruptiven ter politično in intelektualno inferioren politiki levice.

Se je pa Pezdirju dvakrat posrečilo precej natančno povzeti dve Golobičevi izjavi: da njegov lastniški delež nima jasno določene vrednosti, ker ga lahko realizira in s tem ovrednoti šele ob prodaji. In da je ta vrednost lahko tudi nič. In nadaljuje, da lahko

vsak študent prvega letnika kake poslovne fakultete ovrednoti ta delež. Morda, a sem skeptičen. Finance so to poskusile, našle strokovnjake (domnevam, da so študij že končali), ki so povedali, da je Golobičev delež vreden vsaj milijon evrov. Nekaj mesecev kasneje pa so v istem časopisu objavili novico, da so našli podjetnika, ki Golobiču ponuja 100 000 EUR. Desetkrat manj, kot je izračunal strokovnjak! Tako da gre morda tukaj le za terminološki nesporazum. Golobič, ki razmišlja kot lastnik, je imel v mislih realne evre, Pezdir pa (in verjetno tudi tisti strokovnjak Fi-

nanc), ki razmišlja kot ekspert, pa le teoretične. Katerim evrom bi dali prednost, so bralke in bralci Financ že davno odgovorili in to brez Pezdirjeve asistencije.

Pezdir med drugimi zaključki svojega komentarja navaja tudi, da bodo Zaresovci vse skupaj vzeli kot bolno janševiško blodnjo. Pezdir nas po nepotrebnem podcenjuje. O Janševi politiki imamo res zelo slabo mnenje, mu pa ne pripisujemo hohštaplertva. Janša oz. SDS svoje zgodbe pogosto gradi na polresnicah in le v manjšem delu na neresnicah, a zraven pripravi močno razvejane interpretacije, v katerih so podatki napačni le takrat, ko to izrecno hoče. Obravnavani izdelek Rada Pezdirja žal celo v tem smislu z Janšo nima tako rekoč nič skupnega.

Bogdan Biščak, sekretar. ZARES - nova politika
